TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2008. gada 28. februārī *

Lieta C-446/06

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *College van Beroep voor het bedrijfsleven* (Nīderlande) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2006. gada 13. oktobrī un kas Tiesā reģistrēts 2006. gada 31. oktobrī, tiesvedībā

A. G. Winkel

pret

Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ross [*A. Rosas*], tiesneši U. Lehmuss [*U. Lõhmus*], H. N. Kunja Rodrigess [*J.* N. C*unha Rodrigues*], A. O'Kīfs [*A. Ó Caoimh*] un P. Linda [*P. Lindh*] (referente),

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Vinkela [*Winkel*] vārdā — viņš pats,

— Nīderlandes valdības vārdā — H. H. Sevenstere [*H. G. Sevenster*] un K. M. Viselsa [*C. M. Wissels*], pārstāves,

— Francijas valdības vārdā — Ž. de Bergess [*G. de Bergues*] un A. L. Dirēna [*A.-L. During*], pārstāvji,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — F. Erlbahers [*F. Erlbacher*] un M. van Hēzika [*M. van Heezik*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2007. gada 6. decembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 3. panta f) punktu Padomes 1999. gada 17. maija Regulā (EK) Nr. 1254/1999 par liellopu un teļa gaļas tirgus kopīgo organizāciju (OV L 160, 21. lpp.), kas grozīta ar Padomes 2001. gada 23. jūlija Regulu (EK) Nr. 1512/2001 (OV L 201, 1. lpp.) (turpmāk tekstā — "Regula Nr. 1254/1999").

2 Šis lūgums ir izteikts tiesvedībā starp Vinkelu un *Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit* (lauksaimniecības, vides un pārtikas kvalitātes lietu ministrs) (turpmāk tekstā — "lauksaimniecības ministrs"), kuras priekšmets ir lauksaimniecības ministra atteikums piešķirt Vinkelam piemaksu par zīdītājgovīm attiecībā uz konkrētām govīm, motivējot ar to, ka tās neatbilst valsts tiesību aktos paredzētajiem nosacījumiem.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

Regula Nr. 1254/1999

3 Regulas Nr. 1254/1999 3. panta f) un g) punktos jēdzieni "zīdītājgovs"un "tele" ir attiecīgi definēti šādi:

"f) "zīdītājgovs" ir govs, kas pieder pie gaļas šķirnes vai kas iegūta no krustojuma ar gaļas šķirni un pieder pie ganāmpulka, kas ir paredzēts teļu audzēšanai, lai ražotu gaļu;

g) "tele" ir sieviešu dzimuma liellops no astoņu mēnešu vecuma, kas vēl nav atnesusies".

4 Regulas Nr. 1254/1999 6. panta 2. punkta pirmajā un piektajā daļā, kā arī 3. un 7. punktā paredzēts:

"2. Piemaksu par zīdītājgovīm piešķir jebkuram ražotājam, kurš:

[..]

ar noteikumu, ka vismaz sešus mēnešus pēc kārtas no pieteikuma iesniegšanas dienas viņš tur zīdītājgovju skaitu, kas ir vienāds ar vismaz 60 %, un telīšu skaitu, kas ir vienāds ar vismaz 40 % no tā skaita, par kuru tika prasīta piemaksa.

[..]

Lai noteiktu to dzīvnieku skaitu, kuri atbilst [..], ir jānosaka, vai govis pieder zīdītājgovju ganāmpulkam vai piena govju ganāmpulkam, pamatojoties uz labuma

guvēja individuālo salīdzināmo daudzumu, kā noteikts Padomes 1999. gada 17. maija Regulas (EK) Nr. 1255/1999 par piena un piena produktu tirgus kopīgo organizāciju [OV L 160, 48. lpp.] 16. panta 3. punktā, un pamatojoties uz vidējo ikgadējo piena ieguvi.

3. Ražotāju tiesības uz piemaksu ierobežo, piemērojot individuālo maksimālo apjomu, kā noteikts 7. pantā.

[..]

7. Sīki izstrādātus šā panta piemērošanas noteikumus, it īpaši tos, kas attiecas uz zīdītājgovs jēdziena definīciju, kas minēta 3. pantā, pieņem un vidējo ikgadējo piena ieguvi nosaka Komisija saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā."

Regula (EK) Nr. 2342/1999

5 Komisijas 1999. gada 28. oktobra Regulas (EK) Nr. 2342/1999, kas nosaka sīki izstrādātus noteikumus Regulas Nr. 1254/1999 piemērošanai attiecībā uz piemaksu shēmām (OV L 281, 30. lpp., turpmāk tekstā — "piemērošanas regula"), 14. pantā ir precizēts jēdziens "gaļas šķirnes govis":

"Šīs regulas I pielikumā uzskaitīto šķirņu govis neuzskata par gaļas šķirņu govīm Regulas (EK) Nr. 1254/1999 3. f panta [3. panta f) punkta] [..] nozīmē."

6 Saskaņā ar šīs regulas 45. pantu dalībvalstis veic visus piemērotos pasākumus, lai nodrošinātu, ka minēto regulu piemēro pareizi.

Regula (EK) Nr. 2419/2001

7 Komisijas 2001. gada 11. decembra Regulas (EK) Nr. 2419/2001, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus integrētās administrācijas un kontroles sistēmas piemērošanai konkrētām Kopienas atbalsta shēmām, kas izveidotas ar Padomes Regulu (EEK) Nr. 3508/92 (OV L 327, 11. lpp.), 38. pantā ir paredzēts, ka pieprasīto atbalstu var samazināt un ka šo atbalstu var pat atcelt, ja pārbaudēs tiek konstatēts, ka atbalsta pieteikumā pieļautas nelikumības.

8 Šīs regulas 41. pantā tomēr ir paredzēta iespēja ņemt vērā tādu dabas apstākļu ietekmi kā dzīvnieka nobeigšanās slimības dēļ vai nelaimes gadījumā, par kuriem lauksaimnieks nevar būt atbildīgs. Minētās regulas 48. pantā turklāt ir paredzēts, ka tiek ņemts vērā *force majeure* vai ārkārtas apstākļu gadījums.

Valsts tiesiskais regulējums

9 Nolikuma par Kopienu piemaksām par dzīvniekiem (*Regeling dierlijke EG-premies*), kas grozīts ar 2002. gada 30. jūlija lēmumu (*Stcrt. 2002*, Nr. 143, 10. lpp., turpmāk tekstā — "Nīderlandes tiesiskais regulējums"), 1. panta p) punktā jēdziens "zīdītājgovs" ir definēts identiski tam, kā šis jēdziens definēts Regulas Nr. 1254/1999 3. panta f) punktā.

10 Saskaņā ar Nīderlandes tiesiskā regulējuma 6. panta 1. punkta d) apakšpunktu redakcijā, kas bija piemērojama līdz 2003. gada 2. jūnijam, piemaksa ražotājiem tiek piešķirta vienīgi par tām zīdītājgovīm, kuras attiecīgajā gadā ir atnesušās vismaz vienu reizi un kuru teļi palikuši ganāmpulkā vismaz četrus mēnešus pēc to dzimšanas.

11 No 2003. gada 2. jūnija Nīderlandes tiesiskā regulējuma 6. panta 1. punkta d) apakšpunkts ir grozīts šādi:

"Ražotājam tiek piešķirta piemaksa vienīgi par tām zīdītājgovīm, kuras vismaz vienu reizi ir atnesušās periodā, kas sākas divdesmit mēnešus pirms attiecīgā pieteikuma perioda sākuma datuma un beidzas pilnus četrus mēnešus pēc šī datuma, un kuru teļi paliek ganāmpulkā vismaz četrus mēnešus pēc to dzimšanas."

Fakti pamata prāvā un un prejudiciālie jautājumi

12 Vinkels iesniedza piemaksas pieteikumus par septiņām zīdītājgovīm attiecībā uz 2002. un 2003. gadu.

13 Attiecībā uz 2002. gadu lauksaimniecības ministrs vispirms apstiprināja Vinkela pieteikumu, piešķirot viņam piemaksu aptuveni EUR 1300 apmērā, pēc tam mainīja savu lēmumu, pieprasot Vinkelam atmaksāt šo summu, motivējot ar to, ka četras no attiecīgajām govīm nebija zīdījušas savus teļus vismaz četrus mēnešus pēc to dzim-

šanas. Lauksaimniecības ministrs, pamatojoties uz Regulas Nr. 2419/2001 38. pantu, arī izslēdza Vinkelu no ienākumu atbalsta saņemšanas gandrīz EUR 900 apmērā, atskaitot no atbalstiem, kas izmaksājami par 2003.–2005. gadu.

14 Attiecībā uz 2003. gadu lauksaimniecības ministrs piešķīra Vinkelam piemaksu aptuveni EUR 1100 apmērā, kas atbilst [piemaksai] par sešām zīdītājgovīm. Piemaksa par vienu govi tika atteikta, motivējot ar to, ka tā nebija zīdījusi savu teļu četrus mēnešus pēc tā dzimšanas.

15 Vinkels iesniedza sūdzību par pieprasījumu atmaksāt piemaksu par 2002. gadu, par izslēgšanu no ienākumu atbalsta saņemšanas šajā pašā gadā un par viņa piemaksas pieteikuma noraidīšanu par vienu govi 2003. gadā. Lauksaimniecības ministrs noraidīja šīs sūdzības ar 2004. gada 26. oktobra lēmumu, par kuru Vinkels iesniedza pieteikumu *College van Beroep voor het bedrijfsleven* [Apelācijas tiesa tirdzniecības un rūpniecības jautājumos].

16 Šī tiesa norādīja, ka lauksaimniecības ministrs tajā bija iesniedzis divus dokumentus. Pirmais dokuments ir Eiropas Kopienu Komisijas Lauksaimniecības ģenerāldirektorāta 1999. gada 16. decembra skaidrojums, kurā tas norāda, ka zīdītājgovju teļiem ir jāpaliek pie savas mātes, izņemot ārkārtas gadījumu.

17 Otrais dokuments ir tā paša ģenerāldirektorāta 2002. gada 3. jūnija ziņojums, kurā atspoguļotas pārbaudes, ko Nīderlandes iestādes veica pēc Komisijas dienestu veiktās kontroles. Tajā norādīts, ka gandrīz 25 % no teļiem, kas dzimuši 2000. gadā un pieder pie ganāmpulkiem, kas paredzēti teļu audzēšanai, bija atstājuši ganāmpulku četru mēnešu laikā pēc to dzimšanas. Komisijas dienesti precizē, ka, izņemot pienācīgi pamatotu ārkārtas gadījumu, katram teļam jāpaliek pie savas mātes vidēji četrus mēnešus, lai par zīdītājgovi tiktu piešķirta piemaksa.

18 Iesniedzējtiesa tomēr nav pārliecināta, vai, izvirzot nosacījumus attiecībā uz atnešanās biežumu un zīdīšanas ilgumu katrai zīdītājgovij un nevis visam ganāmpulkam kopumā, dalībvalsts nenosaka prasības, kas nav saderīgas ar Kopienu tiesisko regulējumu.

19 Šādos apstākļos *College van Beroep voor het bedrijfsleven* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai tiesiskais regulējums, kurā, pamatojoties uz liellopu audzēšanas nozarē vispārpieņemto praksi, tiesības saņemt piemaksu par zīdītājgovīm ir pakļautas nosacījumam, ka govij ir jāatnesas vismaz vienu reizi periodā, kas sākas divdesmit mēnešus pirms pieteikuma perioda sākuma datuma un beidzas četrus mēnešus pēc šī datuma, un ka tās teļu nedrīkst izņemt no attiecīgā ganāmpulka četru mēnešu laikā pēc tā piedzimšanas, ir saderīgs ar Regulas (EK) Nr. 1254/1999 3. panta f) punktu?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša, kādi kritēriji ir piemērojami, lai noteiktu, vai ganāmpulkā teļi tiek turēti gaļas ražošanai, un lai noteiktu, kuras govis pieder šim ganāmpulkam?"

Par pirmo jautājumu

Ievada apsvērumi

20 No lietas materiāliem izriet, ka Nīderlandē piemērojamie nosacījumi, lai saņemtu piemaksu par zīdītājgovīm, attiecas, pirmkārt, uz atnešanās biežumu un, otrkārt, uz zīdīšanas ilgumu.

21 Laika posmā, kas attiecas uz Vinkela sūdzību, tika grozīts nosacījums attiecībā uz atnešanās biežumu. Līdz 2003. gada 2. jūnijam, lai tiktu atzītas par zīdītājgovīm, tām govīm, par kurām lūdza piemaksu, bija jāatnesas vismaz vienu reizi attiecīgā gada laikā. Sākot no 2003. gada 2. jūnija, pietika ar to, ka attiecīgās govis bija atnesušās vienu reizi periodā, kura ilgums tika noteikts divi gadi.

22 Savukārt nosacījums attiecībā uz zīdīšanas ilgumu netika grozīts un paredzēja, ka teļiem jāpaliek pie mātes četru mēnešu periodā pēc dzimšanas.

23 Līdz ar to pirmais jautājums ir saprotams tādējādi, ka ar to būtībā vēlas noskaidrot, vai Regulas Nr. 1254/1999 3. panta f) punkts nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru tiesības uz piemaksu par zīdītājgovīm ir pakļautas nosacījumiem, kas atbilst vispārpieņemtai audzēšanas praksei un kas paredz, pirmkārt, noteiktu atnešanās biežumu un, otrkārt, to, ka teļu māte ir zīdījusi četrus mēnešus pēc tā dzimšanas.

Lietas dalībnieku apsvērumi

24 Vinkels un Komisija apgalvo, ka Regulas Nr. 1254/1999 3. panta f) punkts nepieļauj tādus nosacījumus, kas ietverti Nīderlandes tiesiskajā regulējumā.

25 Vinkels uzskata, ka vispārpieņemtā audzēšanas prakse, ar ko pamatoti šie nosacījumi, ir neskaidra un mainīga, kā to pierāda grozījumi, kas veikti nosacījumā attiecībā uz atnešanās biežumu.

26 Vispirms, Komisija uzskata, ka šī 3. panta f) punktā ietvertā definīcija ir izsmeļoša un ka dalībvalstis nevar [to] papildināt ar citiem nosacījumiem. Turklāt zīdīšanas faktors ir jānovērtē attiecībā uz visu ganāmpulku kopumā un nevis attiecībā uz katru govi. Visbeidzot, tādi nosacījumi kā tie, kas ietverti Nīderlandes tiesiskajā regulējumā, neļaujot ņemt vērā ārkārtas gadījumus, kuros nav iespējams nodrošināt zīdīšanas ilgumu vai atnešanās biežumu.

27 Nīderlandes un Francijas valdībai ir pretējs viedoklis.

28 Nīderlandes valdība norāda, ka tā ieviesa attiecīgos nosacījumus, it īpaši attiecībā uz zīdīšanas ilgumu, ņemot vērā iebildumus, kurus Komisijas dienesti pauda, pamatojoties uz to veikto pārbaudi. Turklāt Nīderlandes valdība uzsver, ka nosacījums attiecībā uz zīdīšanu nekādi neliedz ņemt vērā ārkārtas gadījumus, tādus kā steidzama nokaušana, izraisot govs izslēgšanu nelaimes gadījuma dēļ atbilstoši Regulas Nr. 2419/2001 normām.

29 Francijas valdība uzskata, ka, tā kā nav skaidrojumu Kopienu līmenī, dalībvalstīm ir jādefinē jēdziens — govs, kas pieder ganāmpulkam, kas ir paredzēts teļu audzēšanai, lai ražotu gaļu —, ievērojot Kopienu tiesiskā regulējuma mērķus. Nīderlandes tiesiskajā regulējumā paredzētie nosacījumi pilnībā atbilstot šiem mērķiem.

Tiesas atbilde

30 Lai atbildētu uz uzdoto jautājumu, ir jāpārbauda Regulas Nr. 1254/1999 3. panta f) punkta un 6. panta, kā arī piemērošanas regulas 14. panta teksts, ņemot vērā minēto regulu un Regulas Nr. 2419/2001 par piemaksu izmaksāšanas kontroli mērķus.

31 Regulas Nr. 1254/1999 3. panta f) punktā jēdziens "zīdītājgovs" ir definēts ar norādi uz diviem kritērijiem. Saskaņā ar pirmo no šiem kritērijiem, govij ir jābūt no "gaļas" šķirnes, ko nosaka tās piederība šāda veida šķirnei vai tās izcelsme no krustojuma ar gaļas šķirni. Otrais kritērijs paredz, ka tā pieder pie ganāmpulka, kas ir paredzēts teļu audzēšanai, lai iegūtu gaļu.

32 Šīs regulas 6. pantā ir noteikti nosacījumi attiecībā uz piemaksu par zīdītājgovīm, un tā 2. punktā ir paredzēts ražotāja pienākums turēt [saimniecībā] zīdītājgovju skaitu, kas ir vienāds ar vismaz 60 % un telīšu skaitu, kas ir vienāds ar vismaz 40 % no tā skaita, par kuru tika pieprasīta piemaksa, vismaz sešu mēnešu laikā pēc kārtas no šī pieteikuma [iesniegšanas] dienas.

33 Kā to arī norādīja ģenerāladvokāts savu secinājumu 47. punktā, šī norma izvirza prasību precīzi raksturot to, kas ir zīdītājgovs, lai varētu to nošķirt no citām govīm, tādām kā piena govis vai teles.

34 Šajā sakarā Regulas Nr. 1254/1999 6. panta 7. punktā Komisijai ir uzticēts pienākums noteikt sīki izstrādātus šajā pantā paredzētās piemaksas sistēmas piemērošanas noteikumus un it īpaši definēt šīs regulas 3. panta f) punktā paredzēto "zīdītājgovs" jēdzienu.

35 Piemērošanas regulas 14. pantā Komisija precizēja, kādas govis nav uzskatāmas par piederošām "gaļas" šķirnei minētā 3. panta f) punkta nozīmē, šīs regulas 45. pantā uzdodot dalībvalstīm veikt visus piemērotos pasākumus, kas vajadzīgi tās pareizai piemērošanai.

36 Ir jākonstatē, ka šajā 14. pantā Komisija aprobežojas ar to, ka no jēdziena "zīdītājgovs" izslēdz pie noteiktām liellopu šķirnēm piederošas govis, tālāk detalizēti neprecizējot jēdziena robežas, lai noteiktu piemaksas piešķiršanas nosacījumus. It īpaši Komisija nenorāda kritērijus, kas ļautu uzskatīt, ka govs pieder pie ganāmpulka, kas ir paredzēts teļu audzēšanai, lai ražotu gaļu.

37 Savukārt Komisija nosaka dalībvalstīm pienākumu veikt piemērotus pasākumus, lai nodrošinātu piemērošanas regulas pareizu īstenošanu. Tātad dalībvalstīm ir pienākums precizēt šajā sakarā zīdītājgovju jēdzienu.

38 Tādēļ ir jāpārbauda, vai dalībvalstis, lai precizētu šo jēdzienu, var atsaukties uz to teritorijās vispārpieņemto audzēšanas praksi.

39 Šajā sakarā no Tiesai iesniegtajiem apsvērumiem izriet, ka dalībvalstīs ir atšķirīgas audzēšanas prakses. Francijas valdība apgalvo, ka Francijā minimālais zīdīšanas laiks teļam, kas paredzēts gaļas ražošanai, ir četras nedēļas. Nīderlandes valdība un Komisija paziņo, ka Nīderlandē zīdīšanas ilgums parasti ir četri mēneši.

40 Kā tas arī izriet no 2002. gada 3. jūnija atskaites, kas minēta šī sprieduma 17. punktā, Komisijas Lauksaimniecības ģenerāldirektorāts pats atsaucas uz šo praksi, pārmetot Nīderlandes valdībai, ka tā atzīst par atbilstošām govis, kas nav zīdījušas savus teļus vismaz četrus mēnešus saskaņā ar šajā dalībvalstī vispārpieņemto praksi.

41 Ir pamats uzskatīt, ka, tā kā piemērošanas regulā nepastāv precīzs zīdītājgovju jēdziens, lai noteiktu piemaksas piešķiršanas nosacījumus, dalībvalstis ir tiesīgas sniegt šādus precizējumus, pamatojoties uz savās teritorijās vispārpieņemto audzēšanas praksi. Tas, ka nosacījumus piemēro attiecībā uz katru govi un nevis uz visu ganāmpulku kopumā, ar savu skaidrību pastiprina tiesisko drošību un atvieglo kompetento valsts iestāžu kontroli pār piemaksas pieteikuma tiesiskumu. Tādējādi tas nav pretrunā ne ar Regulu Nr. 1254/1999 un Nr. 2419/2001, ne ar piemērošanas regulu.

42 Tomēr ir jāpārbauda, vai tādi nosacījumi kā tie, kas ieviesti Nīderlandes tiesiskajā regulējumā, ievēro šo regulu mērķi.

43 Prasība par atnešanos noteiktā termiņā ir vērsta uz to, lai nodrošinātu, ka atbilstošās govis piedalās teļu audzēšanai paredzētā ganāmpulka uzturēšanā, kas ir nepieciešamais nosacījums gaļas ražošanai atbilstoši Regulas Nr. 1254/1999 3. panta f) punktam.

44 Prasība par teļu turēšanu ganāmpulkā, lai nodrošinātu minimālo zīdīšanas ilgumu, ir vērsta uz to, lai garantētu, ka ganāmpulks patiešām ir paredzēts gaļas ražošanai un nevis piena ražošanai. Kā to uzsvēra arī Francijas valdība, piena ganāmpulkos, atšķirībā no zīdītāju ganāmpulkiem, kas paredzēti gaļas ražošanai, teļi parasti tiek nošķirti no mātes un pārdoti uzreiz pēc dzimšanas, lai uzlabotu piena ražošanas efektivitāti.

45 No tā izriet, ka nosacījumi attiecībā uz atnešanās biežumu un zīdīšanas ilgumu, kas pamatoti ar dalībvalstīs vispārpieņemtām praksēm, tādi kā pamata lietā, ļauj precizēt zīdītājgovs jēdzienu, lai noteiktu piemaksas piešķiršanas nosacījumus, un kontrolēt, ka piemaksas pieteikumi attiecas uz atbilstošiem dzīvniekiem, ievērojot Regulas Nr. 1254/1999, piemērošanas regulas un Regulas Nr. 2419/2001 mērķus.

46 Tādējādi dalībvalstu pieņemti šādi nosacījumi var veikt lietderīgu precizējumu, lai ieviestu Kopienu tiesisko regulējumu, turklāt neliedzot ņemt vērā šajā regulējumā paredzētos ārkārtas apstākļus.

47 Šajā sakarā Nīderlandes valdība savos rakstveida paskaidrojumos norādīja, ka nekas neliedz valstu iestādēm atkāpties tostarp no nosacījuma par četru mēnešu zīdīšanas ilgumu dabas apstākļu dēļ Regulas Nr. 2419/2001 41. panta nozīmē vai ārkārtas apstākļu dēļ šīs regulas 48. panta nozīmē.

48 Līdz ar to Komisijas iebildums, saskaņā ar kuru šādu nosacījumu piemērošana padara neiespējamu ņemt vērā tādus ārkārtas apstākļus kā teļa nāvi neilgi pēc tā dzimšanas, nešķiet pamatots.

49 Ievērojot visu iepriekš minēto, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild tādējādi, ka Regulas Nr. 1254/1999 3. panta f) punkts pieļauj valsts tiesisko regulējumu, kurā tiesības uz piemaksu par zīdītājgovīm ir pakļautas nosacījumiem, kas atbilst vispārpieņemtai audzēšanas praksei, un paredz, pirmkārt, noteiktu atnešanās biežumu un, otrkārt, ka teļu māte ir zīdījusi četrus mēnešus pēc tā dzimšanas.

Par otro jautājumu

50 Ņemot vērā atbildi uz pirmo jautājumu, nav jāatbild uz otro jautājumu, kurš tika uzdots vienīgi gadījumam, ja minētā 3. panta f) punkts būtu pretrunā ar to, ka dalībvalsts izvirza tādus atnešanās un zīdīšanas ilguma nosacījumus kā tie, kas paredzēti Nīderlandes tiesiskajā regulējumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

51 Attiecībā uz pamata lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

Padomes 1999. gada 17. maija Regulas (EK) Nr. 1254/1999 par liellopu un teļa gaļas tirgus kopīgo organizāciju, kas grozīta ar Padomes 2001. gada 23. jūlija Regulu (EK) Nr. 1512/2001, 3. panta f) punkts pieļauj valsts tiesisko regulējumu, kurā tiesības uz piemaksu par zīdītājgovīm ir pakļautas nosacījumiem, kas atbilst vispārpieņemtai audzēšanas praksei, un paredz, pirmkārt, noteiktu atnešanās biežumu un, otrkārt, ka teļu māte ir zīdījusi četrus mēnešus pēc tā dzimšanas.

[Paraksti]